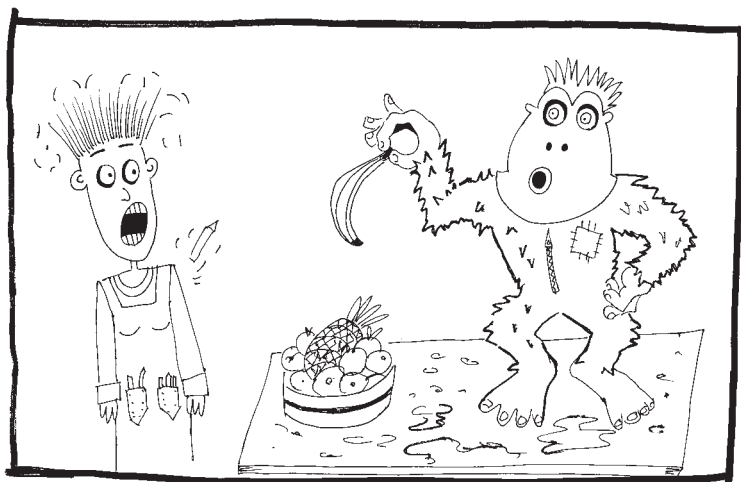

Prvo poglavlje

SREDA, ČETVRTI JANUAR

Sve što sam uradio za vreme odmora bilo je da se pretvorim u gorilu. Ne možete mi reći da je to protiv školskih pravila, jer nije.

Bio je to sjajan izazov. Najbolji koji sam ikada uradio. Naravno, i kostim gorile je bio isto tako divan. Komšija mog drugara Džordža ga je iznajmio i Džordž je uspeo da ga „pozajmi” pre nego što ga ovaj vrati. Bio je prilično udoban, toliko da mislim da bi trebalo da ukinu naše dosadne uniforme i da nam, umesto toga, svima dozvole da u školu dolazimo u kostimima gorile. Bili bismo mnogo srećniji.

U svakom slučaju, ja sam, skačući i oponašajući gorilu, stigao do fiskulturne sale i počeo da se lju-ljam na šipkama. Sa svih strana se čulo masovno odobravanje i bodrenje, jer me je, naravno, pola škole gledalo.

Poslednji deo izazova bio je da odem u kabinet za likovno i zgrabim bananu iz činije sa voćem. Mislio sam da će to biti veoma lako, i bilo je, dok neko nije počeo gromoglasno da vrišti.

Gospođa Vodlou, nastavnica likovnog, je, kao i obično trebalo da se naliva kafom sa ostalima u zbornici, a ona je umesto toga dremala u kabinetu. Skočila je potpuno budna, suočena sa razjarenom gorilom iz *Planete majmuna*, koja se odjednom stvorila u njenom kabinetu. Zato je ni najmanje ne krivim što je vrištala.

Rekao sam, najuverljivije što sam mogao: „Ne dižite uzbunu, gospođo Vodlou. Skinuću ovu glavu i videćete da sam to ja, Harvi.”

Ipak, čak ni pogled na moje nasmešeno lice i izuzetno prijateljsko ophođenje nisu mogli da je smire. Umesto toga, ona mi se oholo unela u lice, pri čemu sam sasvim lepo mogao da vidim guste brkove iznad njene gornje usne. Počela je piskavim glasom da ponavlja kako je moje ponašanje nečuveno.

Stajao sam tamo, želeći samo da ona ode i da se obrija, kada je nastao iznenadni tajac. To je moglo da znači samo jedno: pojavio se zamenik direktora gospodin Monslou ili Čudovište, kako smo ga zvali, nastavnik koji je sejavao najveći strah u celom solar-nom sistemu. Dart Vejder bi od njega mogao da uzima časove o plašenju ljudi.

Bio je to čovek star oko dve stotine godina, malo povijen, neko ko se stalno šunja po školi sa izrazito kiselim izrazom lica, kao da je upravo progutao nešto gorko. Samo jednom da ga pogledate i više se nikada nećete nasmejati.

„Šta se ovde dešava?“, zahtevao je odgovor tihim, žalosnim glasom kao da je pogrebnik. Gospođa Vodlou je odmah počela da me optužuje baš za sve. Čak je rekla da sam pravio odvratnu buku. Zar ništa nije znala o divljim životinjama?

Meni su rekli da se presvučem, a onda da odem na raport kod Čudovišta, u njegovu kancelariju koja je ličila na mračni ambar.

Stajao sam ispred njegovog stola dok je on buljio kroz prozor. Sigurno je prošlo dvadeset godina dok se nije polako okrenuo. Lice mu je ličilo na malu uvelu jabuku, a njegov izraz je govorio da je sve upropašćeno. „Nimalo nisam srećan“, zastenjavao je.

U želji da zvučim prijateljski, zaplakao sam i rekao: „To je sramota. Mogu li ja nešto da učinim da vam pomognem?”

„Nimalo nisam srećan zbog tvoga ponašanja”, prošištao je. „Već nekoliko puta mi je, ove godine, na tebe skrenuta pažnja. A danas taj užasan prizor! Imaš li neko objašnjenje za to?”

Naravno da sam imao, ali ne nešto što bi on ikada mogao da razume. Zato sam rekao: „Samo sam mislio da bih mogao da unesem malo vedrine u novo polugodište.”

„Da uneseš malo vedrine u novo polugodište.” Kotrljao je reči po ustima, sa izrazom dubokog gađenja. Onda mi je odredio dupli pritvor i rekao da takođe moram da napišem pismo gospođi Vodlou u znak izvinjenja (Zbog čega? Što sam je probudio?!)

A onda je naglasio: „I nemoj da te još jednom vidim ovde.”

„Pa, sa tim se u potpunosti slažem sa vama”, reho h nasmejavši se.

Međutim, on mi ne uzvрати osmeh, samo preteći podiže obrve.

4.30 po podne

Kada sam se vratio kući, zatekao sam mamu, tatu i Klaudiju (svoju neizmerno dosadnu sestru) kako

sede za kuhinjskim stolom i ćaskaju. Kako sam se pojavio, momentalno su prestali da pričaju i počeli su da pilje u mene kao da sam nešto što su upravo naručili iz prodavnice i želeli bi da ga odmah vrate.

Onda su mama i Klaudija ustale i izašle bez reči. Nešto se dogodilo. Vrlo brzo sam otkrio šta je u pitanju. Čudovište je već pozvalo telefonom moga oca da se žali na moje današnje „užasno ponašanje”.

Tata nije bio ni ljut ni sarkastičan. To nije njegov stil. Ipak, bio je tako razočaran u mene. „Čovek ne treba da se ponaša tako”, rekao je.

On ne shvata: jedini način da preživim ono smrtonosno gruvanje za ispite u školi je da se ponašam neozbiljno. Ipak, mogao bih da se kladim da je tata bio sjajan đak u školi. Čak i sada, kad god je roditeljski sastanak kod mene u školi, on je u prvom redu sa svojim malim notesom, pun entuzijazma. Mogli biste da pomislite kako će mu neko sigurno dati orden. Uz to, Klaudija, koja je dve godine starija od mene, važi za najužasniju sveznalicu u celoj školi.

Tako ti je to: porodica superštrebera i ja, pomalo idiot. Dobro, dobro, izbacite ono „pomalo”.

„Mi ne želimo da odbaciš sve šanse koje imaš”, povikao je otac „Ti si u školi koja ima izvanrednu reputaciju”.

Pre nekoliko godina, škola nije imala čak ni sopstvenu uniformu. A onda je ovaj novi „ekspert” od upravnika došao. On je sada bukvalno iščezao (mada svake nedelje možete da ga vidite u lokalnim novinama kako se rukuje sa nekim biznismenom), dok je škola postala prestižno mesto, prvenstveno zbog njegovog izraženog smisla za zajednicu (moram da napravim pauzu, inače će mi pući rebro od smeha). Uveo je takođe i čvrstu disciplinu.

„Dok tvoje ponašanje i stav prema školi ne postanu bolji, ukinuću ti džeparac”, otac nastavi.

Ovo nisam očekivao. „Samo zato što sam nedužno obukao kostim gorile...”, počeo sam ogorčeno.

„Molim te, nemoj da gledaš na ovo kao na kaznu”, reče otac.

„A šta je onda?”

„Šansa da razmisliš i da se promeniš.”

„Mogao bih mnogo bolje da razmišljam sa nešto novca u džepu”, odgovorio sam.

„Uprkos ovom malom neuspehu”, nastavi otac, „mi verujemo da si ti izuzetno talentovan; samo taj talenat nije na odgovarajući način podstaknut. Takođe znamo da nećeš da nas izneveriš”. Gledao me je tako pun nade da sam morao da se okrenem.

6.15 po podne

Tatin mali, ali energičan govor me je podstakao, moram da priznam. Zaista sam buljio u knjigu iz matematike kada je Klaudija grunula u sobu. Naravno, znala je za moje prerusavanje u gorilu i potpuno je pobesnela zbog toga (naneo sam sramotu porodici tom svojom šalom). Onda je rekla: „Sada me pitaj šta sam danas radila u školi”.

„Gospodin Kej je objašnjavao matematičke jednačine na tabli, pa je čak i on bio zatečen, tako da sam ja morala da ustanem...”

„Ni najmanje me ne zanima”, reko.

„Htela sam samo da ti objasnim da sam ja idealna osoba koja će da se pobrine da ti ubuduće budeš bolji u školi.” Onda je bukvalno zgrabila moju knjigu iz matematike.

„Odmah da si to vratila”, zarežao sam.

„Ne budi glup, Harvi, pomažem ti.”

„Ne, ne pomažeš mi, jer upravo sada izlaziš iz moje sobe. Ti se samo pretvaraš da mi pomažeš da bi mama i tata mislili da si još bolja nego pre. Odlazi i hvalisaj se na nekom drugom mestu.”

„U redu”, uzdahnula je. „Verovatno te raduje da te prepoznaju kao razrednu budalu.”

„Aha, baš mi dobro pristaje”, odgovorio sam.

Ljutito je izašla i samo nekoliko minuta kasnije začuh mamino i tatimo režanje kada im je prenela šta sam joj rekao.

Budala. Idiot. Najgori u razredu. To sam ja, osim što ja ne mislim da sam loš. Pa, ne baš toliko loš. Stvar je samo u tome što je škola za mene neverovatno, tragično i zapanjujuće DEPRESIVNA, a da ne pominjem DOSADNA. Zato ja želim da unesem malo vedrine u nju. Ja sam živa vatra: kao slikar koji želi da baci pregršt jarkih boja na dosadno slikarsko platno, ja želim da obojim dosadno sivilo škole radeći nešto totalno otkačeno.

To je izazov.

U osnovnoj školi sam bio prvi dečak koji je kao igrač navale skakao kao pile na fudbalskom terenu. Tu se završila moja karijera.

Te iste nedelje ušao sam u korpu za otpatke i tako, u njoj, kotrljao se niz stazu. Kasnije, u istom polugodištu, popeo sam se na božićnu jelku u školi, stajao ispred drugareve kuće mašući znakom na kojem je pisalo „Ja sam lud” i veoma glasno upitao damu koja je služila hranu u školskoj menzi da se uda za mene.

Drugi put sam ustao kod nastavnice koja je važila za najvećeg namćora i rekao: „Molim vas, gospođice, moram da piškim.” Pa, nije ni čudo što sam poznat kao Kralj Izazova.

A onda, prošlog septembra, kada sam krenuo u novu školu, sreo sam Džordža i nikada, zaista nikada, nisam sumnjao da ćemo nas dvojica da postanemo braća kojima nijedan izazov nije dovoljno opasan.

On je oko pola milje niži od mene, ima ogromne, tamnosive oči, zbog kojih izgleda kao da živi najmanje dvesta godina. Takođe je i nenormalno ozbiljan – šeta unaokolo sve vreme namrgođen. Ipak, jednoga dana posle škole zaboravio je mobilni telefon na tezgi sa slatkišima. Pošao sam za njim i počeli smo da razgovaramo.

Otkrili smo da obojica volimo da posmatramo ptice, da čitamo i da jedemo čokoladu. U stvari, imali smo tako mnogo zajedničkog, pa smo počeli da sve više i više vremena provodimo zajedno. Prilično je teško dokučiti šta Džordž misli, a to je ono što mi se kod prijatelja dopada. Međutim, on ne zna mnogo o školi, za razliku od mene. Zato se držim njega i izgleda da sada odgovaramo jedan drugome kao slanina i jaja.

Naravno, rekao sam Džordžu sve o svojoj potrebi za „izazovima i rizicima”. To je na njega ostavilo veoma dobar utisak, mada je reč „izazov” za njega bila pomalo detinjasta. Mislio je da bi trebalo da se zovemo „Oni koji rizikuju”.

Ja sada radim mnogo prefinjenije stvari. Na primer, pošto sam govorio sa italijanskim akcentom čitava dva časa, nastavnik domaćinstva je zaista pomislio da sam Italijan.

Strahovito mnogo vremena provodimo planirajući opasne i izazovne situacije i čuvamo ih kao najveću tajnu dok ne dođe vreme da ih realizujemo.

Ja sam taj koji sada smišlja neki novi izazov Džordžu i to za sledeći ponedeljak. Večeras me je pitao šta bi to moglo da bude, ali ja sam odbio čak i da nagovestim nešto o tome. Samo sam rekao da će biti nešto briljantno.